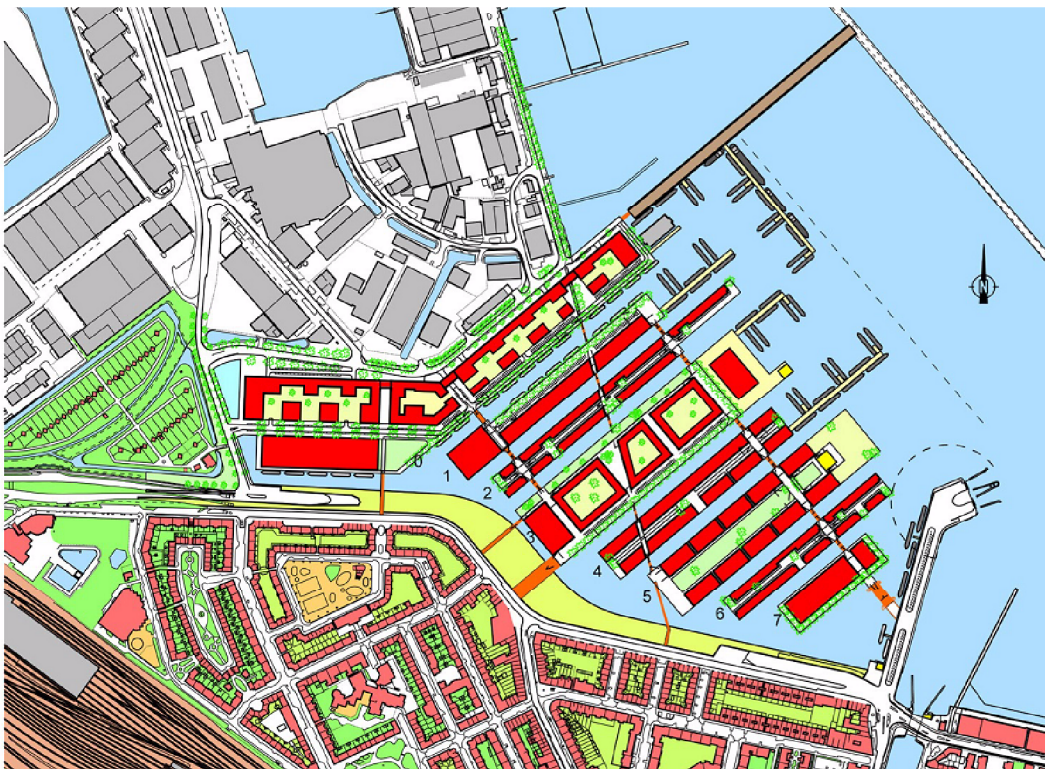

Situatie geurhinder woningbouwlocatie Houthaven

Een notitie over de aanvaardbaarheid van het te verwachten niveau van geurhinder

Sector Ruimtelijke en Economische Ontwikkeling
Afdeling Gebouwen, Economie en Milieu
6 maart 2007

1. Inleiding

Het woningbouwproject Houthaven wordt gerealiseerd op een locatie waar sprake is van geurhinder vanuit het Westelijk havengebied. Uit onderzoek blijkt dat verwacht mag worden dat in het plangebied circa 30 procent geur gehinderden zullen voorkomen. Het stadsdeelbestuur is bij eerdere planvorming voor dit gebied van mening geweest dat de geurhinder geen belemmering vormt voor de ontwikkeling van dit gebied. Er is sprake van een aanvaardbaar geurhinderniveau. De Raad van State heeft in de procedure met betrekking tot het toenmalige bestemmingsplan ingestemd met deze zienswijze van het stadsdeel. Aangegeven is dat "het de Afdeling niet als onredelijk voor komt dat het stadsdeel het standpunt inneemt dat in het plangebied sprake is van een aanvaardbaar geurhinderniveau (nr. 200200248/1, uitspraak 23 juli 2003)". Deze uitspraak is mede gebaseerd op het feit dat de geurbelasting in het plangebied vergelijkbaar zal zijn met die in de bestaande woonbuurten in de omgeving (zie bijlage I). Recentere uitspraken van de Raad van State wijzen op een noodzaak om het standpunt van het stadsdeel nader te motiveren. In deze notitie wordt daarom het standpunt onderbouwd dat ondanks incidentele geurhinder ruimtelijke ontwikkeling in de Houthaven te rechtvaardigen is. Hierbij wordt gebruik gemaakt van het beleid van de Rijksoverheid en de hierin opgenomen hindersystematiek.

2. Rijksbeleid

Het beleid in Nederland ten aanzien van geur is erop gericht om nieuwe hinder te voorkomen. Uitgangspunt is dat een nieuwe woonlocatie op zodanige afstand wordt gepland van stankbronnen dat geen of hooguit een acceptabele mate van hinder te verwachten is. Het is een bevoegdheid van het lokale gezag om vast te stellen welk niveau van geurhinder in een bepaalde situatie nog acceptabel is. Indien op een bepaald moment geen sprake is van een acceptabel hinderniveau verdient het volgens het beleid de voorkeur om maatregelen te treffen om dit acceptabel hinderniveau wel te bereiken. Het treffen van bronmaatregelen wordt hierbij genoemd als beste oplossing, maar stankhinder kan ook worden verminderd of voorkomen worden door het ruimtelijk scheiden van (potentiële) stankbronnen en (potentieel) gehinderden.

Als dit beleid vertaald wordt naar de situatie in Westerpark kan men stellen dat bedrijven als Amfert en Cargill Sojafabrieken b.v. voor wat betreft geur op voldoende afstand liggen¹ van het plangebied (zie bijlage II). De door de VNG geadviseerde afstanden worden ruimschoots gehaald. Dit impliceert dat overlast voorkomen wordt. Het is echter niet uitgesloten dat in de Houthaven hinder op zal treden als gevolg van geur. Er bestaat geen mogelijkheid voor verdere ruimtelijke scheiding. Het treffen van bronmaatregelen bij Amfert en Cargill is gezien de geschiedenis en het standpunt van Cargill² tevens geen openstaande mogelijkheid. Een toename van het aantal gehinderden is dus niet te voorkomen.

Het Rijksbeleid biedt echter ruimte voor een uitbreiding van het aantal gehinderden. Dit is recentelijk bevestigd door de Raad van State (uitspraak 20060082/2, 26 april 2006). Volgens de Raad van State moet een gemeente motiveren "waarom ter verkrijging van een goede ruimtelijke ordening... kan worden afgezien van een voldoende ruimtelijke scheiding tussen alle (potentiële) stankbronnen en (potentiële) gehinderden en, indien het voorkomen van een toename van het aantal geurgehinderden door ruimtelijke scheiding niet mogelijk is, op grond van welke belangenafweging een toename van het aantal geurgehinderden...aanvaardbaar kan worden geacht". Voor de Houthaven dient dus de afweging te worden gemaakt of een toename van het aantal geurgehinderden in het plangebied Houthaven aanvaardbaar kan worden geacht.

3. De huidige situatie in het plangebied

¹ Door de VNG is het boekje "Bedrijven en Milieuzonering" uitgegeven (2001). In dit boekje zijn indicatieve afstanden voor verschillende bedrijfstakken opgenomen die als advieswaarden gelden voor de ruimtelijke ordening. Deze advieswaarden vallen niet direct onder het Rijksbeleid, maar ze worden wel vaak als leidraad genomen. De afstand voor Amfert en Cargill is respectievelijke 500 en 700 meter.

² Metname Cargill heeft zich tot op heden verzet zich tegen woningbouwontwikkeling, omdat hoe dan ook woningbouw in principe leidt tot nieuwe potentiële klagers over geur en geluid, en deze derhalve een belemmering vormen voor de (toekomstige) bedrijfsvoering. De provincie geeft ook aan dat "oprukkende woningbouw geen directe aanleiding kan zijn om zwaardere geurvoorschriften aan Cargill op te leggen".

Om de geursituatie beter te kunnen beoordelen heeft TNO³ met behulp van de eerdergenoemde hindersystematiek⁴ en ter aanvulling op de onderzoeken uit 1994 en 2000 van bureau PRAO nader onderzoek gedaan⁵. TNO heeft hierbij de relatie in kaart gebracht tussen de berekende geurconcentratie en de met een telefonische leefsituatie onderzoek (TLO) gemeten hinder onder huidige bewoners (zie bijlage III en IV). Er is niet voor gekozen om aanvullend de situatie in kaart te brengen met behulp van snuffelploegmetingen⁶, omdat hier sprake is diverse bronnen, de geuren niet altijd waarneembaar zijn en men er bij een snuffelploegmethode rekening mee moet houden dat de uitkomst iets zegt over de waarneembaarheid en niet de hinder weergeeft.

De conclusie van het SGS/TNO rapport van september 2006 luidt dat in de afgelopen jaren de geurbelasting op en rondom het plangebied is afgenomen. De huidige geurbelasting bedraagt circa 5 ge/m³ als 98-percentiel⁷. Bij lagere blootstellingen neemt het percentage gehinderden af. SGS/TNO heeft de berekende blootstelling van circa 5 ge/m³ als 98-percentiel geurimmissieconcentratie gerelateerd aan de uitkomst van de TLO. Hierbij wordt geconcludeerd dat niet alleen de geurbelasting maar ook de geurhinder is afgenomen. Verwacht mag worden dat in het plangebied circa 30 procent geur gehinderden zullen voorkomen, tegen 35 procent in 1993⁸.

Meer dan 90 procent van de geurbelasting op het plangebied wordt veroorzaakt door de volgende drie bedrijven: Cargill Sojaboekjes, Amfert en de cacao bedrijven uit de Zaanstreek. De eerste twee genoemde zijn verantwoordelijk voor ruim 70 procent van de geurbelasting.

Op basis van de vigerende vergunningen van de bestaande bedrijven is de verwachting dat de geurbelasting op het plangebied niet of nauwelijks zal wijzigen.

De milieuvergunning van Cargill is constant aan wijziging onderhevig. De provincie heeft op dit moment (september 2006) de verlening van een revisievergunning voor Cargill in voorbereiding. De verwachting is dat deze vergunning in het najaar van 2006 definitief zal zijn. In 2003 heeft de provincie Noord-Holland toestemming verleend aan Cargill om een nieuwe productielijn te realiseren. Cargill heeft richting de Provincie aangegeven dat als zij haar nieuwe productielijn gaat realiseren hier ook een biofilter in is opgenomen waardoor de totale geuremissie zal afnemen. In de lopende revisievergunning wordt hieraan het voorschrift verbonden die bij het in gebruik nemen van deze nieuwe B2 lijn strengere geurnormen voorschrijft. Cargill is verder een bedrijf dat onder nieuwe Europese regelgeving of te wel de IPPC⁹ valt. Op grond daarvan zal het bedrijf vanaf 31 oktober 2007 moeten gaan voldoen aan het gestelde in diverse BREF's¹⁰. Daarmee voldoet Cargill aan de laatste stand der techniek en milieueisen. In het verlengde hiervan krijgt Cargill waarschijnlijk in de revisievergunning een onderzoeksplicht ten aanzien geurhinder opgelegd. Toch biedt deze vergunning aan Cargill ruimte om nog binnen de vastgestelde milieuzonering beperkt te groeien.

4. Overwegingen voor een “aanvaardbare hinderniveau”

³ De groep die zich binnen TNO bezig hield met geuremissies is overgegaan naar SGS Nederland b.v.. SGS heeft de concept rapportage die in 2004 is uitgebracht door TNO in 2006 geactualiseerd en afgerond.

⁴ De hindersystematiek is opgenomen in de Nederlandse Emissierichtlijn Lucht (NeR)

⁵ TNO heeft gekozen voor emissiemetingen met verspreidingsberekening in combinatie met een hinderenquête (Telefonisch Leefsituatie Onderzoek - TLO).

⁶ Een snuffelploegmeting is een meetmethode waarbij de waarneembaarheid van de immissieconcentratie op een bepaald moment bepaald wordt door een snuffelploeg. Een snuffelploeg bestaat uit een groep personen die voldoen aan de eisen die aan panelleden worden gesteld in de norm voor geuranalyses in het laboratorium (NVN2820).

⁷ Geurconcentraties worden in laboratoria volgens de NEN-EN 13725 gemeten in Europese odour units ofwel ouE/m³. Tussen deze twee grootheden geldt een vaste verhouding: 1 ouE/m³ = 2ge/m³. Vanaf 2006 wordt in de vergunningen het begrip odour units gebruikt voor geureenheden.

'98 percentiel' verwijst naar de blootstellingsduur.

⁸ Bron: J. Sandig en F.J.H. Vossen, Geuronderzoek Houthavens Amsterdam Eindrapportage Oktober 1994. Projectresearch Amsterdam Rapport nr. MIAM94A3.

⁹ Sinds 1996 is de IPPC richtlijn (Integrated Pollution Prevention and Control) van kracht. Deze richtlijn regelt het gelijkgeschakelen van de eisen die in Europa gesteld kunnen worden aan een milieuvergunning. Sinds 2004 wordt gericht gewerkt aan de implementatie van deze richtlijn. Een belangrijke wijziging is dat het gebruikelijke ALARA-principe (As Low As Reasonable Achievable) wordt vervangen door de afweging wat de Best Available Technique (BAT) is om het milieu te beschermen. Alle betrokken partijen (industrie, milieuministeries en andere belanghebbende partijen) krijgen de kans om iedere vijf jaar vast te leggen wat als best beschikbare techniek gangbaar is binnen een bepaalde branche.

¹⁰ BREF = BAT referentiedocument

Gezien de verwachting dat de geurbelasting na een eerdere daling de komende jaren niet of nauwelijks meer zal wijzigingen, moet worden afgewogen en onderbouwd waarom het stadsdeel de huidige geurbelasting aanvaardbaar acht. Deze afweging is opgenomen in de onderstaande paragrafen. Bij de afweging wordt onder meer gekeken naar bestaande richtlijnen, gezondheidsrisico's, het aantal klachten, maatschappelijke en economische belangen en de relatie tussen geurhinder en aanvaardbaarheid van een woon- en leefklimaat.

4.1 Nederlandse Emissierichtlijn Lucht (NeR) en de huidige contour van geurbelasting

Wat zegt dat nu "5 ge/m³ als 98-percentiel"? Het is niet mogelijk om op basis van alleen dit gegeven een uitspraak te doen over een aanvaardbaar hinderniveau. Geurhinder is moeilijk objectief vast te stellen. Niet alleen de concentratie, maar de wijze waarop de geur ervaren wordt, bepaalt of bepaalde ruimtelijke ontwikkelingen vanuit de geuroptiek al dan niet toelaatbaar zijn. Gesteld wordt dat in het algemeen boven de 10 ge/m³ als 98-percentiel sprake is van ernstige hinder. Dit wordt echter niet meer als kwantitatieve bovengrens gehanteerd, omdat uit recent beschikbaar gekomen informatie blijkt dat het voor kan komen dat bij een hogere geurconcentratie dan 10 ge/m³ als 98-percentiel geen ernstige hinder optreedt, terwijl in een andere situatie bij 2 ge/m³ als 98-percentiel al sprake zijn van hinder.

Voor een aantal bedrijven zijn in de NeR bijzondere regelingen opgenomen waarin sprake is van normering van de geurconcentratie in de omgeving¹¹. Nieuwe bestemmingsplannen moeten worden getoetst aan de normen voor nieuwe situaties. Voor de bedrijfstakken waaronder Amfert en Cargill vallen, is geen bijzondere regeling opgesteld. Voor de cacao bonen verwerkende industrie is wel een bijzondere regeling opgesteld, maar hiervoor is geen concentratie vastgelegd waarboven de geurhinder onacceptabel wordt geacht. Er is alleen een standaard pakket maatregelen samengesteld voor wat betreft het beperken van de geurhinder. We moeten het in de Houthaven dus doen zonder normering en een uniforme landelijke kwantitatieve bovengrens.

Voor wat betreft de aanvaardbaarheid van de hinder kan beter gekeken worden naar het percentage gehinderden en de gevolgen van deze hinder, de wijze waarop geur ervaren wordt, het aantal klachten, de maatschappelijke en economische waarde van het plangebied en de waardering van het woon- en leefklimaat ter plaatse.

4.2. Klachtenregistratie

De mate waarin de geuren akelig worden gevonden is niet onderzocht voor de Houthaven. Wel blijkt uit de registratie van milieuklachten bij de Provincie Noord-Holland en de Dienst Milieu en Bouwtoezicht dat relatief weinig klachten worden ontvangen die specifiek over de bedrijven gaan die verantwoordelijk zijn voor de meeste geurbelasting in het gebied. De provincie Noord-Holland heeft bijvoorbeeld aangegeven dat klachtenpatroon van de laatste jaren geen directe aanleiding biedt om de vergunningvoorschriften van een bedrijf als Cargill aan te scherpen.

In 2004 zijn er bij de Provincie Noord-Holland 11 geurklachten van omwonenden geweest die aan Cargill Soja werden gerelateerd. Van dit aantal zijn 8 klachten afkomstig van een drietal adressen in Amsterdam-Noord. De klachten worden via de Milieuklachtentelefoon van de Provincie Noord-Holland aan Cargill Soja doorgemeld. Sinds de invoering van het warmteterugwinningproject in december 1997, waarbij geuremissie van de beide meeldrogers met 50 % is gereduceerd, is het aantal geurklachten in 1998 afgenomen. Na de installatie van de AEROX-unit op de dampafvoer van de meeldroger in de B-fabriek is de geuruitstoot verder teruggedrongen. Dit is ook terug te zien aan het klachtenpatroon. Het aantal klachten bedroeg in 2001 28, in 2002 24, in 2003 8 en in 2004 11. In 1996 waren dit er nog 71.

De Dienst Milieu en Bouwtoezicht geeft aan dat tussen 2000 en 2005 het aantal stankklachten over Cargill vanuit heel Amsterdam en de stadsdelen Amsterdam-Noord en Westerpark is afgenomen. Voor het bedrijf Amfert kunnen er geen conclusies worden getrokken omdat het aantal klachten over dit bedrijf te gering is (zie bijlage V).

Uit het klachtenpatroon kan dus de voorzichtige conclusie worden getrokken dat er sprake is van een aanvaardbare situatie. In ieder geval is er sprake van een daling van het aantal klachten tussen 1996

¹¹ Voor een grote bierbrouwerij mag de geurconcentratie ter plaatse woningen niet meer bedragen dan 3 ge/m³ als 98-percentiel. Voor de geur- en smaakstoffen industrie en beschuit- en banketbakkerijen is dit respectievelijk 7 ge/m³ en 10 ge/m³ als 98-percentiel.

en 2005¹².

4.3. Gezondheidsrisico's

Het stadsdeel heeft aan de DMB en de GGD in Amsterdam verzocht om een uitspraak te doen over mogelijke gezondheidsrisico's voor de huidige bewoners als gevolg van de geursituatie¹³. Zij hebben aangegeven dat het zeer onwaarschijnlijk is dat geuren veroorzaakt door Cargill op deze afstand nog sterk genoeg zijn om fysieke klachten te kunnen veroorzaken. Deze uitspraak wordt ondersteund door het rapport van Zaanstad¹⁴ over geurbeleid, waarin staat aangegeven dat de geur van de bedrijven in de voedingsmiddelen industrie geen gevaar oplevert voor de volksgezondheid. Ook zijn de concentraties van bijvoorbeeld zwaveldioxide en benzeen in de lucht beduidend lager dan de huidige grenswaarden voor deze stoffen, die zijn opgesteld ter bescherming van de gezondheid¹⁵.

4.4. Aanvaardbaar woon- en leefklimaat

De vraag kan gesteld worden of de aanwezigheid van geurhinder van invloed is op de keuze voor een bepaald woongebied of de tevredenheid van bewoners over hun leefomgeving. Opvallend is dat onderzoek in Breda heeft aangetoond dat geurhinder niet zonder meer doorslaggevend is voor de beoordeling van de aanvaardbaarheid van het woon- en leefklimaat ter plaatse.

In Breda werd ingeschat dat circa 44 % van de omwonenden last zou krijgen van stank van een suikerfabriek. Deze overlast werd door het bestuur aanvaardbaar geacht gezien de ligging van de nieuwbouwlocatie ten opzichte van het centrum en openbaar vervoer voorzieningen (treinstation)¹⁶. Uit een TLO in Breda onderzoek kwam naar voren dat juist op deze locatie de tevredenheid met de woonomgeving het grootste was.

Ook in Westerpark zijn bewoners redelijk tevreden over hun woonbuurt ondanks de geurbelasting. Uit het onderzoek "Wonen in Amsterdam 2005" van de Dienst Wonen blijkt zelfs sprake van een toenemende waardering voor de Spaarndammerbuurt in stadsdeel Westerpark. Stedelijke vernieuwing en de aanpak van leefbaarheidsproblemen beginnen hier duidelijk vruchten af te werpen. Ondanks de geurhinder gaven bewoners van Westerpark in 2005 het cijfer 7,2 aan hun leefomgeving (Amsterdam gemiddeld 7,1). In 2001 was dit nog een 6,6. Over heel Amsterdam gezien is volgens bewoners de leefbaarheid er het meest op vooruit gegaan in de Spaarndammer- en Zeeheldenbuurt. Bewoners zijn het meest positief over de verwachte ontwikkeling in de komende jaren van de buurt. Het TLO van onderzoek van TNO bevestigt dit beeld.

4.5. Maatschappelijke en economische waarde

Bij de afweging welk hinderniveau nog acceptabel is kan tenslotte de maatschappelijke en economische waarde van de geplande ruimtelijke ontwikkeling betrokken worden. Hierbij dient een afweging gemaakt te worden tussen de ondervonden hinder op de locatie en de toegevoegde waarde van de ontwikkeling voor de gehele gemeente.

Ten eerste is vanwege zijn ligging ten opzichte van het centrum en de Spaarndammerbuurt de Houthaven vanuit ruimtelijke ordening gezien een belangrijke locatie, die een sociaal-economische impuls kan geven aan de Amsterdamse binnenstad en de Spaarndammerbuurt. De ontwikkeling van de Houthaven kan niet los worden gezien van de herstructurering van de Spaarndammerbuurt en de ontwikkeling van de Noordelijke en Zuidelijke IJ-oeveren. Het programma voor de Houthaven is in samenwerking met de transformatie van de Spaarndammerbuurt ontwikkeld. In de gehele Spaarndammerbuurt wordt de kwaliteit van de woningen verbeterd, net als de woonomgeving en winkel, onderwijs- en welzijnsvoorzieningen. Daarnaast wordt gewerkt aan oplossingen voor sociale aspecten als werkloosheid, overlast, vereenzaming en (on)veiligheid.

Ten tweede voorziet de ontwikkeling van de Houthaven mede in de nog steeds grote woningbehoefte¹⁷ in Amsterdam en de regio. Het project draagt dan ook bij aan de regionale

¹² Hierbij dient opgemerkt te worden dat 2004 een relatief gunstig meteorologisch jaar was. Dit is een jaar met veel wind, regen en koude dagen. Mogelijk ligt hier een verband met het lage aantal klachten. De luchtkwaliteit in Amsterdam was beter in 2004 dan in 2003.

¹³ Dit betrof een aantal vragen met betrekking tot Cargill Sojafabrieken b.v.

¹⁴ Zaanstad Geurbeleid; Ontwikkeling van het instrumentarium. Gemeente Zaanstad, 2 juni 2004.

¹⁵ Zie bijlage V. Brief van de GGD van 8 december 2006.

¹⁶ Zie ook de uitspraak van de Raad van State van 7 augustus 2002 (20020523/1)

¹⁷ Uit "Regionale Woningmarktportage 2004". Onderzoeksgroep ROA, juni 2005.

bouwopgave van de het ROA, waarbij is vastgelegd dat tussen 2005 en 2010 43.000 woningen gebouwd moeten gaan worden¹⁸.

Als laatste kan gewezen worden op de bijzondere kwaliteiten van de geplande woonbuurt. In de Houthaven wordt gewoond en gewerkt in een waterrijk, kleinschalig, stedelijk warm en informeel eilandenmilieu. De eilanden liggen laag in het water en de bebouwing is relatief laag. Daarbij voorziet de Houthaven in een grote vraag naar betaalbare huurwoningen¹⁹ en wordt in aansluiting op de stedelijke beleidsinzet en in aanvulling op de bestaande huurvoorraad in de Spaarndammerbuurt ingezet op een aanzienlijk aantal grote woningen en woningen voor ouderen..

5. Conclusie

Geconcludeerd kan worden dat de huidige en toekomstige geursituatie geen beletsel vormen voor woningbouw in het plangebied Houthaven. De geursituatie wordt als aanvaardbaar opgevat omdat de maatschappelijk en economische waarde van de ruimtelijke ontwikkeling hoog is. Ook worden relatief weinig klachten geregistreerd, zijn de gezondheidsrisico's zeer laag en zijn de huidige bewoners die nu dezelfde mate van geurhinder ondervinden tevreden met hun woonomgeving. Bovendien zal de geurbelasting in het plangebied vergelijkbaar zijn met die in de bestaande woonbuurten in de omgeving.

Toch dient rekening te worden gehouden met de bedrijven in het Westelijk havengebied. Bij een aantal bedrijven bestaat weinig draagvlak voor ontwikkeling van het gebied omdat zij hinder verwachten bij de bedrijfsvoering als gevolg van een toenemend aantal klachten afkomstig van nieuwe bewoners. Aan de randvoorwaarde voor draagvlak bij bedrijven dat bij een klacht door het bevoegde gezag wordt bepaald of hier ook daadwerkelijk sprake is van een overtreding van de vergunning moet daarom blijvend worden voldaan. De Provincie heeft in het kader hiervan ook aangegeven dat klachten van nieuwe bewoners in de huidige situatie niet direct leiden tot het aanpassen van de bestaande milieuvergunningen.

Tenslotte mogen toekomstige bewoners erop vertrouwen dat een acceptabel woon- en leefklimaat is gewaarborgd. Dit wil echter niet zeggen dat het optreden van hinder is uitgesloten. De situatie waaronder besloten is dat woningbouw toch toelaatbaar is, moet met toekomstige bewoners worden gecommuniceerd. Het informeren van bewoners over de geurbelasting van het gebied zal onder meer geschieden via algemene project informatie op internet, informatiebijeenkomsten en speciale projectinformatie (folders). In koop- of huurovereenkomsten zou bevestigd moeten worden dat degene die de woning betreft van deze informatie in kennis is gesteld.

¹⁸ Ook het huidige college van B&W van Amsterdam heeft aangegeven dat men in de komende 4 jaar streeft naar de bouw van 20.000 woningen in Amsterdam alleen. Het project maakt dus ook deel uit van een grote binnenstedelijke bouwopgave.

¹⁹ Minimaal 30 % van de woningen valt in de categorie sociale huur. Hiervan wordt 75 % aangeboden tegen een huurprijs beneden de huurprijsgrens van de vergunningplichtige voorraad.

Uitspraak Raad van State (nr. 200200248/1, uitspraak 23 juli 2003)

Verweerder acht de geurhinder voor de toekomstige bewoners van de Houthavens aanvaardbaar en stelt dat deze op een vergelijkbaar niveau zal liggen als die in de bestaande woonbuurten. Daarbij heeft hij zich gebaseerd op het door Project Research Amsterdam B.V. opgestelde rapport "Geuronderzoek Houthavens Amsterdam, Actualisatie 2000" van oktober 2000, dat aan het bestemmingsplan ten grondslag is gelegd. Dit rapport betreft een actualisatie van het in 1994 door hetzelfde bureau uitgebrachte onderzoeksrapport "Geuronderzoek Houthavens Amsterdam, Eindrapportage". Uit de conclusies van de actualisatie komt naar voren dat de geurbelasting in het Houthavengebied ten opzichte van de situatie in 1993 is afgenomen en vergelijkbaar is met die in grote delen van de Spaarndammerbuurt.

.....

Voor zover appellanten hebben aangevoerd dat de geurbelasting van de nieuw te vestigen bedrijven in het Houthavengebied in het aan het bestemmingsplan ten grondslag gelegde rapport niet is meegenomen, acht de Afdeling, mede gelet op het deskundigenbericht, niet aannemelijk dat deze een relevante bijdrage zal leveren aan de totale geurhinder. Daarbij is in aanmerking genomen dat ter plaatse alleen bedrijven zijn toegestaan die blijkens de staat van inrichtingen vallen onder de categorieën I, II en III, waardoor een groot aantal potentiële geurveroorzakende bedrijven reeds van vestiging is uitgesloten.

Voorts ziet de Afdeling, gelet op het deskundigenbericht, geen aanleiding voor het oordeel dat woningbouw in het Houthavengebied op het punt van de geurbelasting van aanmerkelijke invloed zal zijn op de uitbreidingsmogelijkheden van bestaande bedrijven in het westelijk havengebied.

Voor zover appellanten hebben aangevoerd dat woningbouw in de Houthavens niet in overeenstemming is met het in het rijksbeleid neergelegde uitgangspunt dat nieuwe geurhindersituaties moeten worden voorkomen, wijst de Afdeling erop dat in dit beleid eveneens is neergelegd dat het bevoegde bestuursorgaan kan vaststellen bij welk niveau er sprake is van acceptabele hinder. Nu op basis van de stukken aannemelijk is dat de geurbelasting in het plangebied vergelijkbaar zal zijn met die in de bestaande woonbuurten in de omgeving, komt de Afdeling het standpunt van verweerder dat er in het plangebied sprake zal zijn van een aanvaardbaar geurhinderniveau niet onredelijk voor.